

Prethodno pitanje

Treba li članak 24. točku 1. prvu rečenicu Uredbe (EU) br. 1215/2012⁽¹⁾ tumačiti na način da je za ugovor sklopljen između pojedinca i najmodavca koji daje u najam kuće za odmor na komercijalnoj osnovi, što je ugovor koji se odnosi na kratkotrajno davanje na korištenje bungalova u turističkom naselju kojim upravlja najmodavac i u kojem su, osim samog davanja na korištenje, kao dodatne usluge predviđeni završno čišćenje i stavljanje na raspolaganje posteljine, neovisno o tome je li bungalov u vlasništvu najmodavca ili treće osobe, isključivo nadležan sud države u kojoj se nalazi predmet najma?

⁽¹⁾ Uredba (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravak SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. srpnja 2022. uputio Corte suprema di cassazione (Italija) –
Agenzia delle Dogane e dei Monopoli/Girelli Alcool Srl**

(Predmet C-509/22)

(2022/C 389/10)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Corte suprema di cassazione

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Druga stranka u žalbenom postupku: Girelli Alcool Srl

Prethodna pitanja

1. Treba li, kao prvo, pojam nepredvidivih okolnosti koje su prouzročile gubitke nastale u sustavu odgode plaćanja trošarine u skladu s člankom 7. stavkom 4. Direktive 2008/118/EZ⁽¹⁾, kao u slučaju više sile, tumačiti na način da je riječ o okolnostima koje ne ovise o ovlaštenom držatelju trošarinskog skladišta, koje su izvanredne i nepredvidive te koje je nemoguće spriječiti unatoč svim mjerama opreza koje je on poduzeo i koje objektivno nikako nije mogao kontrolirati?
2. Osim toga, je li i na koji je način, u svrhu isključenja odgovornosti u slučajevima nepredvidivih okolnosti, relevantna dužna pažnja kojom su primijenjene mjere opreza koje su potrebne kako bi se izbjegao štetni događaj?
3. Podredno prvim dvama pitanjima, je li odredba poput članka 4. stavka 1. Decreta legislativo 26 ottobre 1995 n. 504 (Zakonodavna uredba br. 504 od 26. listopada 1995.), kojom se nepažnja (iste osobe ili trećih osoba) koja nije krajnja nepažnja izjednačuje s nepredvidivim okolnostima i višom silom, u skladu s odredbama članka 7. stavka 4. Direktive 2008/118/EZ, u kojem se ne navode dodatni uvjeti koji se osobito odnose na „nepažnju” počinitelja štete?
4. Naposljetku, može li se odredba koja je također sadržana u navedenom članku 7. stavku 4. „*ili kao posljedica ovlaštenja nadležnih tijela države članice*” tumačiti kao mogućnost države članice da utvrdi dodatnu opću kategoriju (obična nepažnja) koja može utjecati na definiciju puštanja u potrošnju u slučaju uništenja ili gubitka robe, odnosno smije li navedeni izraz sadržavati takvu odredbu ili tu odredbu, suprotno tomu, treba tumačiti kao da se odnosi na posebne slučajeve za koje se povremeno dodjeljuje ovlaštenje ili se, u svakom slučaju, utvrđuju pojedinačno u skladu s njihovim objektivnim elementima?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ (SL 2009., L 9, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 192.)